

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΪΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐώρτασε τήν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος εἰς τόν ἀκριβῆ τόπον, ὅπου ἐγένετο ἡ συνομιλία τοῦ Κυρίου μετὰ τῆς γυναικὸς Σαμαρείτιδος, μετέπειτα Ἀγίας Φωτεινῆς, τήν Κυριακὴν 9^ν/22^{αυ} Μαΐου 2011. Ἡ γῆ τῆς Παλαιστίνης ἢ καλουμένη Ἀγία Γῆ, λόγω τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ, διηρεῖτο εἰς τρεῖς ἐπαρχίας. Εἰς τήν Ἰουδαίαν εἰς τόν νότον, μέ πρωτεύουσαν τήν Βηθλεέμ, εἰς τήν Γαλιλαίαν εἰς τόν βορράν μέ πρωτεύουσαν τήν Ναζαρέτ καί εἰς τήν Σαμάρειαν, μεταξύ τῶν δύο τούτων εἰς τό κέντρον, μέ πρωτεύουσαν τήν Σαμάρειαν. Ἡ Σαμάρεια ἀνήκει εἰς τὰς παλαιοτάτας παλαιοδιαθηκικὰς περιοχάς, μνημονευομένη εἰς τὰ πρῶτα ἤδη κεφάλαια τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως. Εἰς αὐτὴν ἦλθεν ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ ἀπὸ τήν Μεσοποταμίαν τῆς Συρίας καί ἠγόρασεν ἀγρόν ἀπὸ τόν Ἐμμώρ πατέρα τοῦ Συχέμ καί ἔστησε θυσιαστήριον καί ἐπεκαλέσατο τόν Θεόν Ἰσραήλ (Γεν. 33. 18-20).

Εἰς τήν πόλιν τῆς Σαμαρείας, Ρωμαϊκὴν Νεάπολιν, σημερινὴν Ναμπλούς, κειμένην ἀναμέσον τοῦ ὄρους Γαριζίν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζοῦν μέχρι σήμερον οἱ Σαμαρεῖται καί τοῦ ὄρους Γεβάλ, εὐρίσκεται τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, τό μνημονευόμενον εἰς τήν Καινὴν Διαθήκην ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου εἰς τό 4^{ον} κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ.

Εἰς αὐτό τό φρέαρ ἦλθε, διὰ νά ἀντλήσῃ ὕδωρ ἀπὸ τήν παρακειμένην κώμην Συχάρ, ἡ Σαμαρεῖτις γυνὴ καί ἐπ' αὐτό εὔρε καθεζόμενον τόν Ἰησοῦν.

Εἰς τοῦτο ὁ Κύριος ὡς σοφὸς διδάσκαλος ὁμιλῶν αὐτῇ διδακτικῶς, παιδαγωγικῶς καί ἀλιευτικῶς ἀπεκάλυψε τὰ τοῦ βίου αὐτῆς καί τὰ περί ἑαυτοῦ ἀπεριφράστως ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ λαλῶν μετ' αὐτῆς (Ἰω. 4,26) καί ὅτι «Πνεῦμα ὁ Θεὸς (Ἰω, 4, 24) καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν «Ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰω. 4,24).

Τό παρθενικόν τοῦτο προσκύνημα διεφύλαξε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία καί ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, εἰς τούς καθ' ἡμᾶς δέ χρόνους εἰς αὐτό ἐτελειώθη μαρτυρικῶς ὁ ἐκ Κύπρου Ἀγιοταφίτης ἠγούμενος αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτης Φιλούμενος ὁ καί ἀγιοκαταταγείς πρό διετίας ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί ἐπ' αὐτοῦ ἀνέγειρε προσφάτως περικαλλῆ καί παμμεγέθη Ναόν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος μέ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου καί τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου καί μάρτυρος, ἐπάξιον τῆς σημασίας καί τῆς ἱστορίας τοῦ προσκυνήματος, ὁ ἠγούμενος αὐτοῦ Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος.

Πρὸς αὐτὴν τήν πόλιν πρὸς αὐτό τό παρθενικόν προσκύνημα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, κατηθύνθη ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος τήν πρωίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος, 9^{ης}/22^{ας} Μαΐου 2011, ἐξ Ἱεροσολύμων μετὰ συνοδείας Ἀρχιερέων καί Ἱερέων.

Φθάσας μετὰ αὐτοκινητικὴν πορείαν μιᾶς ὥρας, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ ἠγουμένου τῆς Μονῆς ὀσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου, τῶν Ἱερέων τῶν ὁμόρων πόλεων καί κωμῶν, Ραφιδίων, Ζαμπάπδε, καί Τουμπάς καί μελῶν τῶν ποιμνίων αὐτῶν.

Αναπαυθείς ἐπ' ὀλίγον εἰς τό ἡγουμενεῖον, κατήλθε πρό τοῦ Ναοῦ καί ἐνδυθείς μανδύαν, εἰσῆλθεν εἰς τόν μεγαλοπρεπή καί καλλιπρεπή ναόν καί προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου μετ' ἄρτοκλασίας καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἱερομονάχων Ἁγιοταφιτῶν, πρεσβυτέρων καί διακόνων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἀραβοφώνου ἐνορίας τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς θεοτόκου Ραφιδίων καί συμμετέχοντος ἐν κατανύξει πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρουμανίας, Ρωσίας ἀλλά καί ἐντοπίων ἐξ Ἱερουσαλήμ καί ἄλλων περιοχῶν τῆς Ἁγίας Γῆς, τῇ παρουσίᾳ δέ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου.

Εἰς τό Κοινωνικόν ἢ Α.Θ.Μ. ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο τό τῆς σοφίας ὕδωρ Σέ, ᾧ ποτισθεῖσα δαψιλῶς βασιλείαν τήν ἄνωθεν ἐκκληρώσατο αἰώνιως ἡ αἰδίμοσ».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Τό περιεχόμενον τῆς σημερινῆς ἐορτῆς τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός περιγράφεται μέ σαφήνειαν εἰς τήν σχετικήν περικοπήν τοῦ κατά Ἰωάννην Εὐαγγελίου. «Ὅς δ' ἄν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγώ δώσω αὐτῷ», λέγει ὁ Χριστός εἰς τήν Σαμαρείτιδα, «οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλά τό ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰωάν. 4, 14). (Ἐκεῖνος ὅμως πού θά πίη ἀπό τό νερόν, τό ὁποῖον θά τοῦ δώσω ἐγώ, δέν θά διψάσῃ ποτέ εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλά τό νερό πού θά τοῦ δώσω, θά μεταβληθῇ μέσα του εἰς πηγὴν νεροῦ πού δέν θά στερεύῃ, ἀλλά θά ἀναβλύζῃ καί θά πηδᾷ καί θά τρέχῃ πάντοτε διά νά τοῦ παρέχῃ ζωὴν αἰώνιον).

Καί ποῖον εἶναι τό ὕδωρ τοῦτο, τό ὁποῖον ὑπόσχεται ὁ Χριστός εἰς τήν Σαμαρείτιδα; Τοῦτο εἶναι τό ὕδωρ τό τῆς σοφίας, δηλονότι «τό τῆς θείας Σοφίας». Ἡ δέ θεία Σοφία εἶναι αὐτός Οὗτος ὁ Μεσσίας Χριστός, περί τοῦ ὁποῖου προεφήτευσεν ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας λέγων: «Καί ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτόν πνεῦμα θεοῦ, πνεῦμα σοφίας καί συνέσεως, πνεῦμα βουλήs καί ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καί εὐσεβείας», (Ἠσ. 11,2). Κατά δέ τήν μαρτυρίαν τῆς πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς, ὁ Ἀποστολος Παῦλος μετὰ παρρησίας λέγει: «Ἡμεῖς δέ κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον...Χριστόν θεοῦ δύναμιν καί θεοῦ σοφίαν», (Α' Κορ. 1, 23-24).

Ἡ δέ θεοῦ δύναμις καί θεοῦ σοφία, ἀγαπητοί μου, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα, Τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καί ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τοῦτο εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ, Τό ὁποῖον ὁ Χριστός προσφέρει ὡς ὕδωρ εἰς τήν γυναῖκα Σαμαρείτιδα καί εἰς πᾶσαν διψῶσαν ψυχὴν ὅλων τῶν ἐποχῶν. «Ὁ ποιητῆς τῶν ἀπάντων», λέγει ὁ ὕμνωδός «καί ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θεῷ, συναίδιος λόγος ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν καί γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα λέγων: ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θεοῦ, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ».

Τό ὕδωρ τοῦτο, τό ὁποῖον «γενήσεται ἐν αὐτῷ τῷ πίνοντι πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου

εις ζωήν αιώνιον», (Ίωάν. 4,14) διαφέρει τοῦ φυσικοῦ ὕδατος τῆς πηγῆς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, «ἐπεὶ», ἐπειδὴ -ὡς λέγει ὁ ἐρμηνευτής τῶν Κυριακῶν λόγων, «παρέσχεν τοῖς Σαμαρείταις ὕδωρ, ἔξ οὗ πάλιν ὁ πίνων εἰς τὴν αὐτὴν ἐπαναστρέφει δίσψαν». Ἀντιθέτως, τό ὑπό τοῦ Χριστοῦ παρεχόμενον πνευματικόν ὕδωρ, «δυναμένον τῷ πίνοντι πηγὴ χρηματίσαι ὕδατος ἀνάου καὶ παρέχειν ρεῖθρα σωτηρίας».

Πράγματι, ἀδελφοί μου, ἡ δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ παρουσιάζεται ἀνεκτίμητος, ὅταν συγκριθῇ πρὸς πράγματα τῆς κοσμικῆς σοφίας, διότι τότε διαπιστοῦται, ὅτι ὑπέρκειται πάσης συγκρίσεως. Ὁ Χριστός μέ ἄλλα λόγια, ἱκανοποιεῖ τὴν διψῶσαν ψυχὴν, οὐχὶ ἐκδιώκων τὴν δίσψαν τῆς, ἡ ὁποία ὠθεῖ αὐτὴν πρὸς τελειοποίησιν τῆς, ἀλλὰ παρέχων εἰς αὐτὴν διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Πνεύματος καὶ αὐτομάτως τὴν δίσψαν αὐτῆς. Ἰδοῦ ἐν προκειμένῳ τί λέγει ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος: «Ὁ ἐμός ἔρωσ ἐσταύρωται καὶ οὐκ ἐστίν ἐν ἐμοί πῦρ φιλόυλον, ὕδωρ δέ ζῶν, ἀλλόμενον ἐν ἐμοί, ἔσωθέν μοι λέγει, δεῦρο πρὸς τόν Πατέρα θεόν. Οὐχ ἡδομαι τροφῇ φθορᾶς, οὐδέ ἡδοναῖς τοῦ βίου τούτου. Ἄρτον τοῦ θεοῦ θέλω, ἄρτον οὐράνιον, ἄρτον ζωῆς, ὃ ἐστὶ σὰρξ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ, τοῦ γενομένου ἐν ὑστέρω ἐκ σπέρματος Δαυίδ καὶ Ἀβραάμ καὶ πόμα θέλω τό αἶμα Αὐτοῦ, ὃ ἐστὶν ἀγάπη ἄφθαρτος καὶ ἀέναος ζωῆ», (Ρωμ. Ἐπιστ. 7).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἄφθαρτον ἀγάπην ἀναζητοῦσε ἀπεγνωσμένως καὶ ἡ «φεμινίστρια τῆς ἐποχῆς τῆς», ὡς ἐλέχθη, Σαμαρεῖτις γυνὴ εἰς τοὺς πέντε ἄνδρας, «οὓς ἔσχε». Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ διέψευσαν τὰς προσδοκίας αὐτῆς. Ὁ Χριστός, ἀντιθέτως, ἐνσταλάζει εἰς τὴν καρδίαν τῆς τόν θεῖον ἔρωτα, προσφέροντας τῆς τὴν ἄφθαρτον Αὐτοῦ ἀγάπην. Εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἡ Σαμαρεῖτις ἀνεῦρεν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, ἀνεῦρεν τὴν ἀληθινὴν πηγὴν τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία κατὰ τόν σοφόν Παῦλον, «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ λογίζεται τό κακόν, ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει», (Α΄ Κορ. 13, 5-8).

Τὴν εἰς Χριστόν ἄφθαρτον ἀγάπην τῆς ἡ Σαμαρεῖτις ἐσφράγισε διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτῆς θανάτου, γενομένη οὕτως σύσσωμος καὶ σύναιμος τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χαρακτηριστικόν, ἀγαπητοί μου, τῆς συναντήσεως τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Σαμαρεῖτιδος εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον τοῦ φρέατος τοῦ Ἰακώβ ἀποτελεῖ τό γεγονός ὅτι ὁ Χριστός κατηγορηματικῶς κηρύττει λέγων: «Πνεῦμα ὁ θεός καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Ἐπί πλέον δέ ἀποκαλύπτει ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας.

Ἡ σήμερον τιμωμένη Ἁγία Μεγαλομάρτυς Φωτεινὴ, ἡ Σαμαρεῖτις γυνὴ μᾶς καλεῖ ὄχι ἀπλῶς εἰς τὴν ὁμολογίαν, ἀλλὰ κυρίως εἰς τόν τρόπον τῆς διακηρύξεως τοῦ Χριστοῦ ὅτι «ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν τόν θεόν». Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐν Χριστῷ ἀλήθεια δέν εἶναι κατάκτησις τῆς διανοητικῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἶναι ἀποκάλυψις τοῦ θεοῦ. Εἶναι αὐτός Οὗτος ὁ σεσαρκωμένος Λόγος τοῦ θεοῦ. Εἶναι ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς Χριστός, τό φῶς καὶ ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. Χριστός Ἀνέστη!».

Μετὰ τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον, μετ' αὐτὴν δέ πλουσία τράπεζα εἰς τὴν νεωστί ἀνεγερθεῖσαν αἴθουσαν ὑπό τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου.

Διαρκούσης τῆς τραπέζης ταύτης, ὁ Μακαριώτατος ἠύχαρίστησε τόν Γενικόν

Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος καί τήν Νομάρχην τῆς περιοχῆς διά τήν παρουσίαν αὐτῶν εἰς τήν ἑορτήν καί ἐπήνεσε τόν Ἀρχιμανδρίτην π. Ἰουστῖνον διά τό ὅτι τόν ἠξίωσεν ὁ θεός νά ὀλοκληρώσῃ ἔργον δεκαετιῶν ἀτελείωτον, ἤτοι τήν ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ὡς καί διά τό κοινωνικόν καί συμφιλιωτικόν ἔργον, τό ὁποῖον ἐπιτελεῖ εἰς τήν περιοχὴν, ὁ δέ Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστῖνος ἠύχαρίστησε τόν Μακαριώτατον διά τήν τιμὴν εἰς τήν ἑορτήν διά τῆς παρουσίας Αὐτοῦ καί διά τό ἐν γένει ὑπέρ τοῦ ἱεροῦ προσκυνήματος ἐπιδεικνύμενον ζωηρόν ἐνδιαφέρον Αὐτοῦ.

Μετά τό πέρας τῆς ἑορτῆς ὁ Μακαριώτατος μετά τῆς συνοδείας ἐπεσκέφθη τόν ἀσθενοῦντα ἱερέα τῆς ὁμόρου περιοχῆς τῆς παλαιᾶς πόλεως τῆς Νάμπλους π. Γεώργιον Ἀουάδ, ἐφημέριον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς θεοτόκου εἰς Ραφίδια καί κατόπιν τό ζεῦγος πρεσβυτέρων πολυτέκνων Ρωμαιορθόδξων εἰς τό χωρίον Νούσφ-Ζμπίλ, ἀκούων τά προβλήματα αὐτῶν, ὁμιλῶν αὐτοῖς πνευματικῶς καί ἐνισχυτικῶς, ἐπισκεπτόμενος τό παλαιόν ναύδριον ἐγγύς τῆς οἰκίας αὐτῶν καί δίδων αὐτοῖς ἐνίσχυσιν διά τήν παρουσίαν αὐτῶν εἰς τόν κατά παράδοσιν τόπον τούτων τῶν Ὀρθοδόξων καί τὰς Πατρικὰς καί Πατριαρχικὰς Αὐτοῦ εὐχὰς καί εὐλογίας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder